

Anliggender er udelukket under de nuværende Forhold, har vi ikke kunnet give Afkald paa at foreslaa denne Medvirkning bragt ind under faste Former, hvorved der med visse Mellemrum afholdes Møder paa Rigsdagen, hvor der gives den Indberetning om de udenrigspolitiske Spørgsmaal, der lige har været til Behandling eller i den nærmeste Tid skal frem til Afgørelse. Det er navnlig det, vi har udtrykt ved vore Ændringsforslag, at vi ønsker Rigsdagens Medvirkning ved Afgørelse af saadanne større Spørgsmaal som Deltagelse i internationale Konferencer, Afslutning af Traktater, Afslutning af Handelsaftaler og lignende Overenskomster, Oprettelse af Gesandtskabs- eller Konsulatposter eller Nedlæggelse af saadanne. Det forekommer os, at der er Grund til ved saadanne Spørgsmaal at raadspørge Rigsdagen. Men alt saadant faar Rigsdagen ingen Indflydelse paa, heller ikke ved den Affattelse, hvori Lovforslaget kommer til at foreligge med de af Flertallet foreslaaede Ændringer.

Vi har, foruden at sikre Rigsdagen denne Indflydelse, ogsaa ment det nødvendigt at kræve, at et enkelt Parti maatte kunne forlange Nævnet sammenkaldt og ogsaa forlange sammenkaldt Møder af den samlede Rigsdag; men heller ikke det har Flertallet ønsket at imødekomme. Man vil derfor kunne forstaa, at vi ikke har kunnet føles os tilfredsstillet ved de Ændringer, som Lovforslaget i øvrigt undergaar.

Jeg maa sige, at jeg anerkender den Karakterforandring, som Lovforslaget vil undergaa, hvis de af Flertallet stillede Ændringsforslag vedtages, og derfor tiltræder vi ogsaa subsidiært visse af de foreslaaede Ændringsforslag, som efter vor Mening betyder et Fremskridt med Hensyn til Rigsdagens Indflydelse dels paa Sagerne i al Almindelighed og dels paa Adgangen til at faa Sagerne til Behandling i det Nævn, som foreslaas nedsat, men vi kan, som sagt, ikke føle os tilfredsstillet ved, at nogle enkelte Medlemmer af Rigsdagen saaledes faar en Viden, som de ufravigelig skal bevare hos sig selv. Der er ikke deri nogen Betryggelse for Rigsdagen overfor den Fare, som efter vor Mening altid er til Stede, saa længe det saakaldte hemmelige Diplomati øver sin Virksomhed. Det maa være Rigsdagen, der som Helhed under den ene eller den anden Form faar Adgang til at bedømme disse Spørgsmaal, og ikke et lille beskedent Udvalg af Rigsdagen paa 15—16 Medlemmer, hvilket det nu maatte blive. Dette kan ikke være en for Rigsdagen tilfredsstillende Form, og det kan navnlig ikke

være det, naar man opfatter Tavshedspligten saaledes, som jeg forstaaer den, at de Medlemmer, der kommer ind i Nævnet, end ikke maa gaa til det Parti, de tilhører, og give det Meddelelser om de Sager, om hvilke de har faaet Viden. Det er en Selvfølge, at en Række af de Spørgsmaal, her er Tale om, kan ikke, i hvert Fald ikke paa et hvilket som helst Tidspunkt, drages frem for Offentligheden. Noget saadant har jeg heller aldrig tænkt mig, og netop derfor har ogsaa Socialdemokraterne i deres Ændringsforslag givet Rigsdagens Medvirkning den samme Form, som de lukkede Møder frembyder. Men at give et 15 eller 16 Mands Nævn, valgt af begge Rigsdagens Ting, altsaa et meget lille Udvalg af Folketinget, en Viden, som man saa med strenge Bestemmelser paabyder dem at beholde hos dem selv, har ikke nogen Værdi for Rigsdagen som Helhed. De faa Medlemmer kan jo, saa meget de vil, mene, at det er galt, det, de erfarer, de maa ikke raadføre sig med andre om, hvad de skal gøre, for saa har de brudt Tavshedsløftet. Derfor synes jeg, at den Tavshedspligt, man paalægger disse Medlemmer, er af en saadan Art, at det vil være yderst betænkeligt for nogen at indtræde i dette Nævn. Jeg vil da i hvert Fald mene, at det i mit Parti vil blive overvejet mere end een Gang, om man overhovedet ønsker at have Repræsentanter der med en saadan Forpligtelse paa sig. Og endnu urimeligere forekommer det mig, at man til den almindelige ved Loven paalagte Tavshedspligt vil føje — som det her foreslaas — en særlig Erklæring om, at man vil holde Loven. Det er dog, forekommer det mig, temmelig urimeligt. Naar man vedtager en Lov, der siger, at med Hensyn til det, som Nævnet i Henhold til denne Lov faar at vide, er dets Medlemmer underkastet Tavshedspligt, har man ved selve Loven bundet de paagældende, og dertil at føje Forlangendet om en Underskrift af dem paa en Erklæring er en Fornærmelse mod Rigsdagen, som ikke var nødvendig. Dette sidste Ændringsforslag vil jeg derfor ganske bestemt fraraade, ikke saa meget af reelle Grunde som af den formelle Grund, at jeg ikke synes, der er nogen Anledning til at udstyre Loven paa dennesærlige Maade. Naar Loven paalægger Tavshedspligt, maa det i sig selv være tilstrækkeligt, thi en af Rigsdagen vedtagen Lov gælder, og den skal holdes, og holdes uden Hensyn til, om der ved Siden deraf afgives Erklæring eller ikke. Saaledes som Sagen er kommet til at foreligge, skal jeg paa det nuværende Stadium nøjes med at anbefale, at man stemmer